

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ulykkesforsikringens Ydelser.

Ved Ulykkesforsikringsloven af 1916 samledes alle tidligere Ulykkesforsikringslove. Denne Lovgivning udvidedes samtidig saaledes, at enhver i anden Mands Tjeneste staaende Person skal forsikres mod Ulykkestilfælde i sit Erhverv, hvilket sker for Arbejdsgiverens Regning. Forsikringen tegnes i private dertil autoriserede Selskaber, og Erstatningen udbetales dels som Dagpenge og dels som Kapitalerstatning ved Invaliditet eller Død. Erstatningerne fastsættes af Arbejderforsikrings-Raadet, som bestaar af 4 Afdelinger med fælles Formand. Udbetalingen af Kapitalerstatningerne sker gennem Raadet, medens Selskaberne selv udbetaler Dagpengene. Erstatningernes Størrelse fastsættes under Hensyn til Invaliditetsgrad og den tilskadekomnes Aarslønningens Størrelse, idet der dog som Maksimum for denne ved Lovændring af 1920 blev fastsat 2 400 Kr. eller det dobbelte af, hvad der var fastsat i Loven af 1916.

Fra Ministeriets Side har man nu ment, at det under Bestræbelserne for at lette Erhvervene det mest mulige for tyngende Skatter og Afgifter ogsaa vil være nødvendigt at underkaste Udgifterne til den lovplichtige Ulykkesforsikring en Revision.

Pristallet var ved 1916-Lovens Vedtagelse 124. I 1920, da de nugældende Satser blev fastsat, var Pristallet 262. Da Pristallet i Juli 1926 var 184, og da Løn-niveaet er faldet ca. 30 pCt. siden 1920, finder man det naturligt at revidere denne Lovgivnings Satser, saaledes at disse og Præmierne saavidt muligt kommer i Overensstemmelse med det nuværende Prisniveau. Ved en saadan Revision maa man tage i Betragtning, at Forhøjelsen af Satserne i 1920 ikke skete fuldtud i Forhold til Prisstigningen, og Ministeriet vil derfor anse det for rigtigt at benytte Prisniveauet i 1916 som Udgangspunkt for Nedsættelsen.

Det nuværende Prisniveau ligger ca. 50 pCt. over Niveauet i 1916, og man kunde derfor tænke sig at fastsætte Maksimallønnen til 1 800 Kr., nemlig 1916-Lovens Tal + 50 pCt. Dette vilde svare til en Nedsættelse af de nuværende Maksimalbeløb

med 25 pCt. En ligefrem Gennemførelse heraf vilde imidlertid ikke være ganske rigtig, idet en saadan Nedsættelse alene vilde berøre de bedst lønnede Arbejdere, som ifølge Loven ikke faar Erstatning i Forhold til deres virkelige Løn, da denne ligger over Maksimumssatsen, medens Arbejdere, hvis Aarslønninger nu ligger mellem 1 800 Kr. og 1 200 Kr., herunder de unge Arbejdere og Lærlinge, vilde blive ganske uberørte af Nedsættelsen, idet de faar og stadig vilde faa fuld Dækning efter Loven.

En mere ligelig Fordeling af Nedsættelsen paa de forskellige Erhverv vilde opnaas, saafremt man nedsatte samtlige de Dagpenge og Erstatninger, som tilkendes de tilskadekomne, med en vis, for alle Tilfælde ens Procent. Sætter man denne Procent til 15, vilde man opnaa en samlet Nedsættelse, der vilde blive ligesaa stor som efter den foran omtalte Fremgangsmaade, og som vil andrage:

1) 15 pCt.s Nedsættelse af Døds- og Invaliditetserstatningerne (der i 1925 androg 6,1 Mill. Kr.)	Kr. 915 000
2) 15 pCt.s Nedsættelse af Dagpengene, formentlig	ca. 200 000
I alt	ca. 1 115 000

Man vil imidlertid anse det for rigtigere at foretage en Kombination af de to nævnte Fremgangsmaader, saaledes at man dels foretager en ligelig Nedsættelse af Dagpenge og Erstatninger ved i disse at fradrage 15 pCt., og dels foretager en Nedsættelse af Maksimallønnen med en saa stor Procent, at Ydelserne for de bedst lønnede blev reduceret mere i Forhold til det nuværende Prisniveau. Nedsætter man Maksimalsatserne med ca. 12½ pCt. vil Resultatet blive, at Erstatningerne for de bedst lønnede — nemlig de, hvis Løn ligger over Maksimalgrænsen — vil blive nedsat med i alt ca. 25 pCt. Da man maa anse en saadan Reduktion for rimelig og passende, har man affattet Lovforslaget i Overensstemmelse hermed.